

[Inger Gautier Schmit.]

og de har, synes jeg, faktisk selv medvirket til, at deres opgave overfor skolen blev så forringet, som den blev ved loven af 1933, da præsterne gled ud som fødte medlemmer af skolekommissionen, og vi fik § 12 i stedet for, idet der på daværende tidspunkt utvivlsomt var en ganske overordentlig stor usikkerhed med hensyn til, hvor præsternes kompetence var, og hvor den lå. Jeg udtalte før min beklagelse over, at man ikke fra undervisningsministeriet gav nogle direktiver, men man gav altså heller ingen begrænsninger overfor præsterne. Jeg beklagede mig også over, at biskopperne ikke samlet gav landets præster en udtalelse om, hvorledes de så på præsternes opgave efter § 12. En sådan udtalelse fra biskopperne kom ikke, og det beklager jeg i høj grad. Jeg forstår slet ikke, hvorfor landets biskopper dengang, hvor der var lejlighed til at tillægge § 12 en virkelig betydning i forholdet mellem kirken og skolen, ikke opmuntrede præsterne: nu da I er glædet ud som fødte medlemmer af skolekommissionen, må I fremfor alt hævde jer efter § 12 i et godt samarbejde med lærerne med hensyn til religionsundervisningen. Men en sådan anvisning fra biskopperne udeblev, og præsten vidste derfor ikke, hvorledes han havde at forholde sig; i de allerfleste tilfælde tror jeg han undlod at møde op ved religionsundervisningen. Det kunne interessere mig at spørge det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen som præst, hvor tit han efter § 12 har overværet religionsundervisningen med tilsynsret, for hvis han slet ikke har brugt § 12, kan han ikke med nogen som helst ret stå op og beklage sig i dag over den forringelse, som har fundet sted for hans vedkommende i hans sogn.

Jeg kan forsåvidt give det ærede medlem ret i, at båndet mellem kirken og skolen er blevet uhyre tyndt, og jeg udtalte før min beklagelse over det. Det har ikke været efter mit ønske, men her har altså et flertal eller rettere sagt den overvejende del af det høje folketing ønsket en sådan udvikling, og derfor håber jeg oprigtigt, at præsterne ikke må følge det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsens eksempel, når han siger: vi skal nok holde os borte. Jeg synes, det var en meget farlig udtalelse. Jeg synes tværtimod, at det ærede medlem skulle have sagt: jeg håber, at vi kan få noget ud af den nye § 16 og få et så godt forhold til skolen, også ved at overvære dens religionsundervisning, at børnene ikke bliver fremmede for os, at det kan blive en hjælp for os til at komme i et godt forhold til de børn, vi skal konfirmere.

Formanden: Det forekommer mig, at lovforslagets og ændringsforslagernes mere væsentlige bestemmelser efterhånden er så alsidigt belyst, at en afstemning skulle være i sigte.

Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft har ordet for en kort bemærkning.

Inger Merete Nordentoft: Den højtærede undervisningsminister har, såvidt jeg ved, været medlem af det høje ting i adskillige år og kan ikke have undgået mange gange at have oplevet, at man siger om et ændringsforslag: vel byder dette på nogen forbedring, men det dækker dog ikke det, mit parti ønsker, derfor ønsker jeg at fremsætte endnu et ændringsforslag. Det er sket adskillige gange i de få år, jeg har været medlem af tinget. Som historiker må den højtærede undervisningsminister jo også indsamle de kendsgerninger, der foreligger, og registrere dem.

Jeg kan ikke benægte, at ændringsforslagene frembyder en forbedring set fra mit synspunkt, og jeg ønsker heller ikke at benægte det, men jeg må stadigvæk fastholde, at det er principielt forkert, at en forældre-kreds skal henvende sig for at få lov til at oprette et skolenævn, og at der derefter skal finde en afstemning sted blandt forældrene. Skolenævn bør være et led i vort demokrati, således at ansvaret lægges ud til forældrene, og at de, der endnu ikke er så skolede i folkestyreforholdene, at de af sig selv griber til, får overdraget ansvaret. Det ville de få, hvis man fulgte ændringsforslaget. Så ville forældrene få tildelt et virkeligt medansvar for skolen, og jeg tror, eller jeg ved, at det ville blive til gavn for skolen. Vor skole er mange steder ikke så lidt af en embedsmandsskole. Mange steder betragter lærerstanden skolen som deres. Der er mange steder, hvor man ikke ser på skolen som folkestyrets skole. Derfor er vor skole flere steder stagneret. Skolen trænger til at blive åbnet for impulser udefra. Der bliver nu en mulighed for, at de interesserede forældre, der findes, kan oprette skolenævn, selvom kommunalbestyrelsen går imod det, men det er ikke det, jeg ønsker. Det, jeg ønsker, er, at forældrene automatisk får pålagt dette folkelige ansvar. Derfor opretholder jeg mit ændringsforslag. Jeg har været lærer i den danske folkeskole, siden jeg var 20 år; jeg kender denne skole i dens forskellige former, og det er for mig virkelig en hjertesag, at forældrene og skolen finder hinanden i så høj grad som muligt. Det er muligt, at den højtærede minister, der ikke har så mange års samarbejde med folkeskolen bag sig, ikke kan for-